

LUBOMÍR KIRMAN

SKOK DO TMY

● — pointa

Skok do tmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Lubomír Kirman

Skok do tmy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

● ■ pointa

SKOK DO TMY

LUBOMÍR KIRMAN

LUBOMÍR KIRMAN

**SKOK
DO
TMY**

● — **pointa**

Copyright © Lubomír Kirman, 2020

Obálka © Romana Indrová Semelková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7650-114-0

ISBN e-knihy 978-80-7650-115-7 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-116-4 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-117-1 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Věnováno mé ženě Monice, bez níž bych k napsání této knihy nikdy nedošel.

Tato kniha by nevznikla bez podpory lidí, kteří v její existenci spatřili možnost obohatit mysl čtenářů myšlenkami a poznáním, které je může přivést k rozhodnutí vykročit ve svém životě ke změně, k níž se zatím neodhodlali.

Proto bych rád poděkoval sponzorům knihy, kteří se ji rozhodli podpořit i v této složité době.

Jan Rychnovský

Biomed CZ s.r.o.

Dodavatel biorezonančních přístrojů Bicom Optima

Petr Konečný

Omlux, s.r.o.

Dodavatel bytové výstavby a revitalizací

Martin Bodinger

Bodinger s.r.o.

Realizace komplexního řešení interiérů

Zvláštní poděkování patří i těmto příznivcům a podporovatelům:

**Vladimír Dosoudil, Petr Přidal, Zdenka Piroltová,
Alexandra Holčáková, Zuzana Larišová, Karel Okleštěk,
Monika Kirmanová, Alena Georgiadisová – Sdružení
Memoriálu Antonína Fajkoše**

Poděkování patří také týmu **internetové televize
CESTY K SOBĚ**, za mediální podporu.

1/ DOTEK OSUDU

Tibor seděl v autě a pozoroval, jak kapky deště vytváří potůčky na čelním skle. Jeho auto stálo na pokraji srázu a pod ním zela tmavá prázdnota. Tady na pobřeží nebylo moc míst, kde by svodidla dovolovala zajet autem až k samému kraji skalního masívu. V dáli matně rozpoznával horizont moře a několik lodí, které osvětlovaly hladinu. Třásl se po celém těle a nebyl schopen se uklidnit. Zhluboka dýchej, říkal sám sobě, ale vůbec to nepomáhalo. Ve svých čtyřiceti dvou letech si připadal jako troska. Looser, který vsadil vše na špatného koně a prohrál. Ostatně si tak připadal vždycky, jenom dnes to viděl naprosto jasně v celé grandiózní velikosti. Uvědomoval si všechny kroky a rozhodnutí, které ho dovedly až na toto místo.

Do této chvíle. Do chvíle, kdy byl rozhodnut se vším skoncovat. Seděl v autě a křečovitě svíral volant. Sbíral veškerou odvalu, aby přinutil své tělo vystoupit z něj a dojít ke kraji srázu. Tak strašně chtěl ukončit utrpení, které ho bičovalo mučivými myšlenkami, ale stále v něm doutnala jiskra životní síly, která mu nedovolovala se definitivně rozhodnout. Cítil to jako souboj. Souboj na život a na smrt. Zapálil si cigaretu v domnění, že na chvíli oddálí moment, kdy se bude muset konečně rozhodnout. Po chvíli ji však vyhodil oknem do deštivé noci.

Najednou jako by se čas zastavil. Ani nevěděl, jak se to stalo, ale nyní stál na pokraji srázu a déšť mu již zcela promočil košili i ostatní části oděvu. Po tváři mu stékaly pramínky, které mu nedovolovaly vidět zřetelně. V hloubce pod sebou nejasně poznával příboj, který se tříštil o skály. Několik kamenů se uvolnilo pod jeho chodidly a volným pádem zmizelo v hloubce pod

ním. Zavřel oči. Minulost a budoucnost přestaly existovat. Žádné trápení a žádné strachy. Jenom tahle chvíle. Všechno ztichlo a na tváři se mu objevil lehký úsměv. Už věděl. Byl si jist, že našel odpověď. Konečné řešení. Naposledy se zhluboka nadechl.

V tu chvíli zaslechl podivný zvuk. Zpočátku nedovedl rozpoznat, co to je, ale po pár sekundách poznal blížící se automobil. Když se vyřítil ze zatáčky, doufal, že pouze projede kolem. Vůz však prudce začal brzdit a hlučně zastavil na šterkové ploše u silnice. Instinktivně poodstoupil od okraje do bezpečné vzdálenosti. Ukryl se za hustými větvemi pinie. V autě spatřil dvě osoby. Dobře viděl tváře osvětlené palubní deskou. Muž za volantem a vedle sedící žena vzrušeně gestikulovali. Slyšel tlumené hlasy a bylo mu jasné, že je svědkem velmi dramatické chvíle.

Hádka nabývala na síle. Tiborovi začala být zima. Byl celý promočený a nejradši by se vrátil do svého auta. To by však znamenalo vylézt ze svého úkrytu a riskovat, že by mohl být spatřen. Z celé té situace se cítil trapně. Najednou jasně uslyšel muže v autě, který zařval: „Vypadni, okamžitě vypadni!“ V další sekundě se otevřely dveře auta, z nichž razantně vystoupila žena a vší silou jimi práskla.

„Ještě sis tu něco zapomněla.“

Uslyšel Tibor a vzápětí vyletěla z auta ven kabelka. Její obsah se rozsypal na zemi. Automobil se rozjel a od kol mu odlétaly kameny.

„Kreténe!“ stačila ještě zakřičet za vzdalujícími se koncovými světly. Po chvíli bylo zase ticho a tma. Jen šumění deště dokreslovalo absurdnost celé situace.

Tibor se krčil ve tmě za větvemi a nevěděl, co má udělat. Pozoroval siluetu ženy, která se bezradně rozhlížela kolem. Její dlouhé vlasy již byly celé zmáčené stejně jako její šaty, které jí

přilnuly k tělu. V ruce svírala řemínek dámské kabelky, která teď bezvládně visela podél jejích nohou. Byla štíhlá a tipoval jí necelých třicet let. Náhle padla na kolena a propukla v pláč. Byl to hysterický pláč ženy opuštěné v chladné a temné noci. Kdesi v dáli matně svítila světla města u pobřeží. I pro Tibora by těch asi deset kilometrů dojít v dešti pěšky bylo dost, natož pro ženu obutou pouze v lodičkách. Trapnost této chvíle gradovala a Tibor cítil, že bude muset jednat.

Náhle však pocítil strach, že bude muset vysvětlovat někomu cizímu, proč se tady v noci schovává. Tušil, že je to iracionální úvaha, vždyť v neobyčejné situaci tu byli oba. Vůbec se mu do toho nechtělo. Nejradši by někam utekl. A tak dál mokrul schovaný v křoví. Přál si, aby kolem jelo nějaké auto, které by ženu svezlo. Ale nikdo nejel. Žena již přestávala vzlykat. Seděla na mokré zemi a evidentně se už dávala dohromady. Sundala si lodičky a chystala se vyrazit k pobřeží na boso. Tibor to už déle nesl. Drkotal zuby a bylo mu hanba. Překonal se a pomalu vystoupil ze svého úkrytu. Ač byl už asi 20 metrů od ní, stále ho zatím nezpозorovala. Náhle zvedla zrak, v jejích očích spatřil hrůzu a paniku.

„Aááááá!“ zaječela a sedíc zahrabala rukou v mokré hlíně, když se pokusila couvnout. Její jekot protnul noční ticho.

Tibor se zastavil a omluvně na ni vyhrkl:

„Počkej, počkej! Neboj se, nic ti neudělám.“

Přestala křičet, ale obavy v jejích očích zůstaly. Nedivil se. Asi by taky měl obavy, kdyby se před ním náhle zjevil promáčený a neholený muž uprostřed noci.

„Ahoj, já jsem Tibor, můžu ti nějak pomoci?“ promluvil k ní.

Nevěřicně na něj zírala a pomalu se zvedala ze země. Neodpověděla.

„Opravdu, neboj se,“ zopakoval a snažil se tvářit co nejvlídněji.

Mlčela. Konečně si ji mohl prohlédnout blíže. Už na první pohled to byla velmi půvabná žena. Pestrobarevné šaty jí sahaly až ke kotníkům a zplihlé deštěm zvýrazňovaly siluetu její štíhlé postavy. Dlouhé blond vlasy nyní bezvládně visely mezi jejími lopatkami, ale nejvíce ho upoutal obličej. Byl to ten oválný slovanský typ, který se mu vždycky líbil. A když pohlédl do jejích očí, byl fascinován. Okamžitě poznal, že z nich něco vyzařovalo. Zatím to nedovedl přesně určit, ale ten krátký okamžik mu stačil, aby poznal, že stojí před neuvěřitelně silnou ženou.

„Můžu tě někam odvézt?“ navrhl Tibor a uvědomil si, jak jeho hlas zní nepřírozeně.

Neodpověděla. Chvíli se kolem rozhlížela a pak odměřeně řekla:

„Vždyť tu nemáš auto.“

Tibor pochopil. Ani on v té tmě na pobřeží své auto neviděl. „Počkej,“ odsekl a zmizel ve tmě.

Za chvíli bylo slyšet bouchnutí dveří a vzápětí tmu rozsekly kužely světla. Když pomalu dojel k místu podivného setkání, nikdo tam nebyl. Světla automobilu osvětlovala jen prázdnou štěrkovou plochu plnou kaluží, do kterých pleskaly další kapky, které již déšť proměnily v liják. Tibor vystoupil a nevěřicně se rozhlížel kolem. „Halóóó!“ zavolal několikrát do tmy.

„Sakra!“ vykřikl do prázdna.

Podvědomě začal mít o tu podivnou ženu strach. Ale nejen to. Rozpoznal také ještě jiný pocit. Pocit, který tak důvěrně znal. Byl to pocit selhání. Teď, kdy měl konečně příležitost udělat dobrou věc, viděl, že se mu ta možnost zase ztratila. Začal mít na sebe vztek. To přece ne, musím ji najít, říkal si pro sebe.

Když vyrazil vozem směrem k městu, doufal, že ji cestou někde zahlédne. Čím více se však blížil k údolí, tím více propadal beznaději. Když dorazil do centra malého letoviště u pobřeží,

zaparkoval na malém náměstí. Několik kaváren v tuto dobu čile žilo svým životem a Tibor slyšel zpoza oken tlumenou hudbu. Zoufale procházel podél barů s nadějí, že snad zahlédne tu neo-byčejnou tvář. Bylo to marné. Když vyšel ven, posadil se na zem a sklopil hlavu. Déšť už ustal a Tibor cítil bezútěšnost této chvíle. Byl celý promočený, ale bylo mu to jedno. Ještě chvíli tam tak seděl, ale pak se s námahou zvedl a nasedl do auta. Nějakou dobu hleděl strnule do tmy a pak otočil klíčem v zapalování.

Tibor ztěžka otevřel oči. Jak v noci dorazil domů, tak padnul i do postele. Cítil sám sebe, jak páchne. Ležel a civěl do stropu. I když si připadal otupěle, při vzpomínce na včerejší noc se mu rozbušilo srdce. Uvědomoval si, že se stalo včera něco nezvyklého. Ihned si vzpomněl na tu zvláštní ženu a za jakých okolností mu zmizela. Ještě chvíli se převaloval pod zmuchlanou dekou a pak se vydal do sprchy. Když ze sebe shodil zapáchající oděv a otočil kohoutkem sprchy, nestalo se nic. Voda netekla. Sakra, zamumlal. Hned si vzpomněl na účet od vodárenské společnosti, který před časem našel ve schránce. Vztekle kroutil kohoutkem, ale nebylo to nic platné. Sedl si na rozestlanou postel a hlavu sklonil do dlaní. Cloumal jím vztek a smutek zároveň, neustále si opakoval: „Proč právě já? Proč zrovna já? Vždyť se tak snažím, opravdu se snažím. A co z toho? Je to k ničemu. Celý život tady je k ničemu.“ Cítil, jak se mu do mysli vkrádá deprese. Včera měl na chvíli pocit, že by to mohlo být jinak. Teď byl ale přesvědčený, že už nic nemá cenu a ať udělá cokoli, bude to špatně. Svalil se na záda a apaticky zíral do stropu.

2/ KRISTÝNA

Kristýna seděla na židličce v koupelně a do vany jí tekla horká voda. Drkotala zuby, byla jí zima a potřebovala se zahřát. Domů přišla celá promočená. Byla utahaná a bolely ji nohy. Vždyť v noci ušla pěkný kus cesty, než se jí podařilo stopnout auto, které ji dovezlo domů. Když si na to vzpomněla, celá se zatřásla. Vnitřně zuřila díky tomu, co zažila tuto noc. A nebylo toho málo. Řekla si, že se musí nějak uklidnit. Vana už byla plná, zastavila proud vody. Ponořila se do horké vody, konečně se začala uvolňovat. Zavřela oči. I když se chýlilo k ránu a byla už utahaná, pomalu si vybavovala tu záležitost s Igorem.

Igor byl její přítel. Teď už zřejmě bývalý. Poznala ho asi před půl rokem, když si kupovala knihu. Byl prodavač. V obchodě byl opravdu milý a ochotně se jí věnoval. Ještě párkrát, když si vybírala knihy, se s ním potkala. Působil na ni sympaticky. Ale nebyl to její typ. Tihle nagelování borečci jí vždycky připadali strašně povrchní. Jeho první pozvání na večeři odmítla. Bože, to je náfuca, pomyslela si. Ale Igor to nevzdal. Byl inteligentní a zábavný. Další pozvání přijala. Již dlouho ji nikdo na večeři nevzal. Od té doby se potkávali stále častěji. Igor byl okouzující a nebyla s ním nuda. Občas u ní přespal a oběma to tak vyhovovalo. Po čase však zaznamenala v Igorově chování momenty, které se jí moc nelíbily, ze začátku to tak nevypadalo, ale Igor byl v některých situacích velmi arogantní. Když na nějakou věc neměli stejný názor, Igor úplně změnil styl komunikace. Snažil se prosazovat svou za každou cenu. Někdy měla pocit, že jí dává za vinu věci, které s ní vůbec nesouvisely. Cítila to jako manipulaci s pocitem viny. Zdálo se jí pak, že se jí snaží ponižovat.

A všechno vyvrcholilo dnes, kdy vyrazili do restaurace na oslavu narozenin jeho sestry. Tam potkal několik svých starých přátel. Kristýna měla pocit, že tam moc nepatří. Nikoho tam neznala a Igor se bavil se svými kamarády. Sice ji představil své sestře a pár dalším lidem, ale ihned zmizel ve skupince přátel, která ho bouřlivě přivítala.

Připadala si trochu trapně. Proto radši vyšla na terasu a chvíli pozorovala oblohu. Od západu se stahovaly mraky a blesky v dáli prozrazovaly, že se blíží bouřka. Na balkoně se po chvíli objevili další dva lidé. Byla to mladá žena a muž středního věku. Tlumeně se chichotali a Kristýna pochopila, že jsou v důvěrném vztahu. Když se po nějaké době začali líbat, již to nevydržela a vrátila se dovnitř. Ne, že by měla něco proti líbání, ale připadala si tam divně. Je to zřejmě ale vůbec netrápilo.

V místnosti hlasitě duněla hudba. Kdysi jí to nevadilo a patřičně si na takových večírcích užívala, ale postupně zjistila, že ji neustálý hluk obtěžuje. Proto někdy raději vyhledávala ticho. V tichu a o samotě se cítila dobře. Vždy ji tam napadaly úplně jiné myšlenky než, když stále musela reagovat na podněty zvenčí. Bylo to pro ni velmi inspirativní. Jako by k ní promlouvalo něco zevnitř, co bylo její neoddělitelnou součástí. Zdálo se jí, že nachází sama sebe. A uvědomovala si, kým doopravdy je. Časem se naučila, jak s těmi myšlenkami zacházet.

Když bývala před nějakou složitou volbou a nevěděla, jak se má rozhodnout, zavřela se někde, kde mohla být sama. Všimla si, že její vnitřní hlas je dobrý rádce. Pokaždé, když to udělala, zjistila, že ji zanedlouho napadlo nějaké řešení, proto před několika lety začala praktikovat meditace. Se skupinou stejně zaměřených lidí se scházeli v salonku jejich oblíbené čajovny, nebo chodívali do přírody, kde měli na meditace klid. Už se setkání nezúčastňovala, ale dodnes má z té doby několik vel-

mi dobrých přátel. Ovšem tady to byla úplně jiná sorta lidí, a zřejmě proto se tu cítila nesvá. Pohledem hledala Igora. Seděl u baru se svými kamarády a hlasitě se smáli. Váhala, jestli má za ním jít, ale pak se rozhodla.

„Igore, můžeš na chvíli, potřebovala bych s tebou mluvit,“ promluvila na něj před skupinkou lidí.

„O co jde?“ zeptal se neochotně.

„Můžeme jít, prosím, stranou,“ řekla polohlasně.

Igor se pomalu zvedl ze židličky a společně poodešli kousek, aby nebyli v doslechu jeho přátel. Cítila, jak ji probodávají svými pohledy.

„Igore, mě to tady samotnou nebaví,“ řekla mu. „Co mám dělat?“

„Co tě tady nebaví, vždyť je to tu fajn,“ odpověděl trochu podrážděně.

„Já tu nikoho pořádně neznám, ty se tu bavíš dobře, ale já ne.“

„Tak se seznam,“ odsekl jí Igor, „vždyť to jsou fajn lidi.“

„Přece nechceš, abych se tu sama seznamovala?“ namítla. „Seznámit nás bys měl ty, nemyslíš?“

„No dobře,“ odpověděl s úšklebkem ve tváři a zamířil zpátky k baru. Při chůzi se otočil ke Kristýně a ležérním gestem ji pobídl, ať ho následuje. Takhle si to opravdu nepředstavovala. Snažila se nasadit ve tváři milý výraz, ale uvnitř se cítila poníženě. Igor se v hloučku hlasitě diskutujících ujal slova:

„Vážení, rád bych vám představil svou přítelkyni. Tady Kristýna se tu cítí osaměle a chtěla by se s vámi seznámit. Tak se s ní, prosím, seznamte.“ Při tom významně zakoulel očima.

Několik lidí se začalo smát a další pobavení těžko skrývali. Kristýna cítila, jak rudne v obličejí.

„Nepotřebuji se mermomocí s někým seznamovat a už vůbec ne tímhle způsobem. Když budu chtít, dokážu to sama,“ odvě-

tila klidným hlasem, ale uvnitř ní to vřelo. Smích ustal a Igor pochopil, že přestřelil.

„Vždyť si jen dělám legraci,“ řekl mírným tonem a jakoby na znamení usmíření jí položil ruku na rameno.

„Nech mě,“ odvětila a shodila mu ruku.

Odkráčela směrem k východu. Igor zůstal stát jako opařený a na nic dalšího se nezmohl. Jen polkl naprázdno. Kristýna vyšla před vchod a přemýšlela, jak se uklidnit. Zkusila se na čerstvém vzduchu několikrát zhluboka nadechnout, ale moc to nepomáhalo. Po obloze se valily tmavé mraky a začal foukat chladný vítr. Tady už nebudu ani minutu, pomyslela si a rázně vykročila vpřed. Zatím neměla plán, jak se dostane domů, ale s tím nadutým blbcem Igorem se jí společně v autě jet opravdu nechtělo. Zkusím požádat někoho, ať mě svez, řekla si. Vykročila směrem k nedaleké hlavní silnici. Po chvíli se již ocitla sama a snažila se stopovat. I když bylo pozdní léto, začalo se pomalu stmívat, protože bouřkové mraky pokryly celou oblohu. Na cestě se objevily první kapky a blesky na obloze nevěstily nic dobrého. Už jí začalo být zima. Vítr byl čím dál silnější a sporadické kapky se pomalu měnily na déšť. Žádné auto jí nezastavovalo. Ze zatáčky se najednou vyřítila světla rychle jedoucího automobilu. Vůz Kristýnu minul, náhle začal prudce brzdit. Poznala Igorův Volkswagen. Dveře spolujezdce se otevřely. Když je míjela, spatřila nakloněného Igora. Zavolal na ni.

„Kristýno, nasedni si!“

Nereagovala a pokračovala v chůzi podél krajnice. Auto poješlo a Igor na ni opět zavolal:

„Nasedni si! Vždyť už prší a ty se celá nastydeň.“

Zastavila se. V tom dešti se jí nechtělo pokračovat. Nasedla do auta, ale na Igora se ani nepodívala. Jenom zírala před sebe do tmy skrze mihotající se stěrače. V autě bylo ticho. Odklopi-

la stínítko. Chvíli něco hledala v kabelce, až konečně vyndala papírové kapesníčky, kterými si začala čistit rozmočené stíny kolem očí. Diodové osvětlení zrcátka na stínítku jí osvětlovalo obličej. Kristýna v něm zaregistrovala pár menších vrásek. Na třicet to ještě jde, pomyslela si.

„Můžeš to zhasnout,“ řekl Igor podrážděně, „svítí mi to do očí.“

Bez komentáře zaklapla stínítko a položila se do sedačky. Zavřela oči. Ještě chvíli jeli mlčky, ale pak Igor spustil:

„Kristýno, co si sakra o sobě myslíš. Takhle se ke mně nemůžeš chovat. Vždyť jsi mě úplně ztrapnila.“

Kristýna přemýšlela co říct. Připadalo jí to naprosto absurdní. Nejdříve se v ní zvedla vlna odporu a už měla chuť mu něco říct, ale čím déle a hlasitěji Igor hovořil, tím více se v duchu smála jeho ubohosti. Už si byla jistá, že by to nemělo cenu. Igora už vůbec nevnímala, zavřela oči a na tváři se jí objevil úsměv. Když to Igor spatřil, ještě více ho to vytočilo, a tak zahulákal:

„Čemu se směješ?! Zdá se ti, že je tu něco k smíchu?!“

To už bylo na Kristýnu moc.

Klidně se k němu otočila, zpříma mu pohlédla do očí a řekla: „Směju se tomu, jak jsi idiot.“

Igor zbrunátněl a okamžitě prudce zastavil u cesty na štěrkové ploše, která se před ním objevila. „Cože?“ nevěřicně se na Kristýnu podíval.

„Řekla jsem, že jsi idiot. Chováš se jak idiot a vypadáš jako idiot!“

To už Igor nedal a zařval: „Vypadni, okamžitě vypadni!“ Kristýna se nenechala dvakrát pobízet. Cítla, že v jeho přítomnosti nevydrží už ani vteřinu. Rázně vystoupila a práskla dveřmi.

„Ještě jsi tu něco zapomněla!“ vykřikl Igor, otevřel dveře a vyhodil ven kabelku. Její obsah se vysypal na zem. Poté šlápl na plyn, až od kol odlétlo kamení a vyrazil do tmy.

„Kreténe!“ stačila Kristýna křiknout za vzdalujícími se červenými světly. Zvedla kabelku ze země a urychleně do ní náhlela to hlavní z věcí rozsypaných v kaluži. Když se postavila, ještě malou chvíli hleděla za vzdalujícími se světly Igorova automobilu. Až teď se v Kristýně něco uvolnilo. Už déle nedokázala zadržet emoce. Klekla si na kolena a pláč ji zcela přemohl. Po chvíli se posadila na mokrou a špinavou zem, ale bylo jí to jedno. Hustý déšť a zima ji po chvíli donutily uvažovat racionálně. Přestávala vzlykat a pokoušela se zhodnotit svou situaci. Když už se chystala zvednout ze země, náhle spatřila, jak se k ní blíží postava. Vykřikla hrůzou a propadla panice. Šíleně se lekla a instinktivně couvala dozadu.

Muž, který se k ní blížil, rychle zareagoval: „Počkej, počkej! Neboj se, nic ti neudělám.“

Už začala rozpoznávat obrysy muže, který k ní promluvil. Byl to asi čtyřicátník střední postavy. Byl celý promočený a z hlavy mu visely cáry zplihlých vlasů. Vypadal neudržovaně a obličej byl pokryt strništěm neoholených vousů. Nevěřicně a s obavami ho zkoumala. Počáteční hrůza zmizela, snažila se ho někam zařadit. Nevypadal, že by jí chtěl ublížit, ale Kristýna byla ve střehu.

„Ahoj, můžu ti nějak pomoci?“ promluvil.

Neodpověděla.

„Můžu tě někam odvézt?“

Kristýna byla zmatená. Ačkoli se rozhlížela okolo sebe, nikde žádné auto neviděla.

„Vždyť tu nemáš auto,“ odpověděla konečně Kristýna.

Muž z ničeho nic zmizel někam do tmy. Na nic nečekala a rychle se zvedla ze země. Rozběhla se podél silnice. Horečně uvažovala, co má udělat. Z toho chlapíka měla obavy a vůbec se jí nelíbilo být v jeho přítomnosti. Přeběhla silnici na druhou

stranu a přeskočila příkop. Za ním byl strmý sráz a nad ním již borový les. Kristýna se snažila co nejrychleji vydrápat nahoru, ale vůbec jí to nešlo. V tom dešti jí půda pod nohama klouzala. Pomalu začala být zoufalá. Náhle spatřila opodál trčící kořen. Pořádně se chytla a za chvíli se elegantně vyhoupla nad strž. Po pár krocích již byla ukrytá ve tmě.

Schovala se za strom a pozorovala, jak tmu najednou protunuly kužely světel. Aha, pomyslela si, tak tam ho měl schované. Auto pomalu dojelo na místo jejich setkání a zastavilo. Už od pohledu to byl vrak, podle zvuku s děravým výfukem. Muž vystoupil z vozu a rozhlížel se kolem. Několikrát něco zahulákal, ale nerozuměla mu. Pochopila, že ji zřejmě hledal. Chvíli tam ještě stál v dešti a pak nastoupil do auta. Tak už jeď, pobízela ho v duchu Kristýna a pokoušela se poznat, co se uvnitř děje. Matně rozpoznávala obličej, jak strnule civí do tmy. To čekání pro ni bylo nekonečné, ale naštěstí za chvíli auto nastartovalo a odjelo serpentýnami směrem k pobřeží. Pro jistotu ještě chvíli zůstávala schovaná ve svém úkrytu, ale pak se konečně rozhodla sestoupit dolů.

Děšť pomalu ustával, jak bouřka postupně odcházela. Na horizontu již skrze mraky zahlédla hvězdy. Pomalu seskočila k okraji silnice a vydala se pěšky směrem k pobřeží. Přemýšlela, jestli nemá někomu zavolat, aby pro ni přijel. Tušila, že pěšky by domů šla nejméně dvě hodiny a na stopování v tuto dobu už přestala spoléhat. Jediný, kdo připadal v úvahu, byl kolega z práce Zoran. Chvíli šmátrala v kabelce a hledala mobil. Bohužel, když se ho snažila zapnout, vůbec nereagoval. Na displeji byla neustále tma. Když si ho z blízka prohlédla, zjistila, že z něj kape voda. A to všechno kvůli tomu pitomci Igorovi. V duchu zuřila.

Pak se ale sama nad sebou zamyslela. Igor za to nemůže. Můžu si za to sama. Sama jsem mu naletěla. Proč jsem jen ne-

poslechla svou intuici? Proč jsem to nechala dojít tak daleko? Uvědomila si, jak jí lichotilo, když jí Igor nadbíhal. Všechny ty jeho řečičky jí dělaly moc dobře. O tom jak je půvabná a inteligentní. Teď tu stála v noci sama a uvědomovala si, že to bylo její ego, co ji dostalo až sem. Vztek ji opouštěl. Sklopila hlavu a vydala se na cestu. Občas projelo kolem auto, i když se pokoušela stopovat, tak to nebylo nic platné. Až po hodině jí zastavila starší paní a vysadila ji téměř u domu, kde bydlela.

Kristýna se najednou probrala ze svých úvah a uvědomila si, že jí začíná být zima. Voda ve vaně již vychladla. Oblékla se do pyžama a schoulila se pod deku. Začal jí už přemáhat spánek, ale do mysli se jí vkradla myšlenka na podivného muže, který ji v noci nabídl pomoc. Proč tam byl? Jak to, že si ho dřív nevšimla. Proč se ukrýval ve tmě? Případalo jí to velmi podivné. Nakonec ji přece jenom přemohl spánek.

Když se ráno probudila, bylo již kolem desáté. Ještě že je dnes neděle, pomyslela si. Oknem do jejího bytu svítilo slunce. Z venku byl slyšet hluk probuzeného města, kde čile proudil život. Svůj byt měla ráda. Bydlela zde několik let a měla pocit, že by nikdy neměnila. Když otevřela dveře na balkon, měla nádherný výhled na moře, nad kterým se rozprostíralo blankytné nebe. Do tváře jí zavál teplý vítr a i teď, koncem září, to vypadalo na opravdu teplý a prosluněný den. Město bylo stále zaplněno turisty, kteří si přijeli užít k moři pohodu pozdního léta. Vzpomněla si na včerejší noc a trochu se zasmušila.

Donesla si z předsíně kabelku a vysypala její obsah na postel. První, o co se zajímala, byl mobil. Zkoušela ho zapnout, ale nic se nedělo. Připojila ho k nabíječce a doufala, že se po chvíli rozjede. Pohodlně se posadila na balkóně, který si přetvořila v oázu přírody, kde často ráda relaxovala nebo četla knihy. Měla